



ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 1 (184)
СІЧЕНЬ
2020 РОКУ

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ ОГОЛОСИЛИ
ПРО СТВОРЕННЯ НАЙБІЛЬШОГО
МІЖФРАКЦІЙНОГО ОБ'ЄДНАННЯ

17 січня під час пленарного засідання у ВР було повідомлено про створення найбільшого міжфракційного депутатського об'єднання «Цінності, гідність, родина».

До його складу ввійшло понад 300 депутатів. Співголовами об'єднання обрані представники від кожної фракції.

Від політичної партії «Слуга народу» — Святослав Юраш.

Від політичної партії «Опозиційна платформа — за життя» — Олег Волошин.

Від політичної партії Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» — Сергій Тарута.

Від політичної партії «Європейська солідарність» — Михайло Бондар.

Від депутатської групи «За майбутнє» — Ірина Констанкевич.

Від депутатської групи «Довіра» — Олександр Ковальов.

Наразі йдуть роботи над створенням офісу міжфракційного об'єднання. Керівником офісу, який працюватиме над моніторингом, напрацюванням законопроектів, організації діяльності об'єднання в контексті поширення консервативної думки став Олександр Васюк.

Загалом на ціннісний і сімейний заклик відгукнулися 307 депутатів. Себто конституційна більшість з усіх фракцій та груп українського парламенту об'єдналася навколо ідеї захисту цінностей та сім'ї.



Ця ідея може слугувати таким собі об'єднавчим фактором чинного парламенту.

Мета міжфракційного депутатського об'єднання — захист вічних цінностей українського суспільства і протидія спробам знищити фундаментальне природне право в ім'я політичної моди, підготовка та прийняття законів, які сприятимуть зміцненню родинних цінностей, принципів гідного суспільства та вихованню на основі сімейних цінностей дітей та молоді. А також популяризація та донесення широкого спектру світової консервативної думки до української інтелектуальної спільноти.

Основними напрямками роботи об'єднання визначено зустрічі і регулярне спілкування з національними та закордонними релігійними лідерами і соціальними активістами; продовження традиції національних молитовних сніданків в Україні, захист інституту сім'ї та шлюбу як основи суспільства. Крім того, офіс

працюватиме над моніторингом та напрацюванням законопроектів в контексті консервативних цінностей тощо.

«Я прихильник вічних цінностей... буду працювати, щоб примножити, захистити та укріпити вічне визначення родини, гідного життєвого вибору та цінностей, які допомагають прожити життя, достоїнне історії... Маємо великі, амбітні і конструктивні плани. Але про це згодом! Поки лиш анонсу, що створюємо офіс нашого неймовірного об'єднання», — на своїй сторінці у Facebook написав Святослав Юраш, до речі, наймолодший депутат Верховної Ради IX скликання.

Після появи новини в соцмережах виникла жвава дискусія щодо того, наскільки доцільне створення такого міжфракційного об'єднання, наскільки єдині уявлення про вічні цінності між самими членами об'єднання і чи всі живуть відповідно до проголошених ідеалів.

Олександр Геніш.

«НЕ БУДЬТЕ ДІТЬМИ РОЗУМОМ...»

Християнське життя передбачає духовне зростання. З плином часу мають ставатися позитивні зміни в характері, у пізнанні Бога, набуванні знань та мудрості, у зростанні віри й освяченні... Бог порівнює це до природного процесу дорослішання людини. На превеликий жаль, далеко не всі розуміють, що потрібно рости, і живуть лише згадками про момент духовного народження, першої зустрічі із Богом. А тому й через роки залишаються такими ж, як у день, коли повірили в Бога: примхи, плітки, сварки, гордість, амбіції та егоїзм шлейфом тягнуться за ними. Як дорослий відрізняється від дитини, так духовно зрілий християнин має ознаки, які відрізняють його від духовного немовляти.

Послання до євреїв розпочинається так: «Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина...» (Євр. 1:1-2). Чому ж небагато хто може похвалитися тим, що часто Його чує?

Відповідь очевидна: або Бог перестає говорити через небажання Його слухати і належно реагувати на сказане, або люди стають неспроможними розпізнати голос Господа.

«Про це нам би треба багато казати, та висловити важко його, бо нездібні ви стали, щоб слухати. Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. Бо хто молока вживає, той

недосвідчений у слові праведності, бо він немовля. А страва тверда — для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:11-14).

Тільки в безпосередній близькості до Бога, у постійному читанні Слова Божого та в молитві може сформуватися така здатність. Той, хто роками має проблеми з розпізнанням добра і зла, — недосвідчений у слові праведності і не здатний навчати інших, це немовля.

Апостол Павло писав до коринтян: «А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно... І я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі. Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, та й тепер

ще не можете, бо ви ще тілесні. Бо коли заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по людському робите?» (1 Кор. 2:14 -3:1-3).

Апостол бачив у християн чітко виражені ознаки духовного немовляти. Далі в цьому ж листі він напоумляє: «Браття, не будьте дітьми своїм розумом...» (1 Кор. 14:20).

Про ще одну ознаку духовної незрілості Павло згадує в Посланні до ефесян: «І Він, ото ж, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти, щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманною та за лукавством до хитрого блуду, щоб були ми правдомовні в любові, і в усьому зростали в Нього, а Він — Голова, Христос» (4:11-15).

У духовному житті християнин не має права нагадувати дітей — необізнаних, невмілих, недосвідчених, із постійною потребою в допомозі. Заклик апостола Павла крізь віки звучить для нас: «... не будьте дітьми розумом...»

І. К.

ЯК МОЛИТИСЯ

«Кажу вам: коли він не встане, і не дасть ради дружби йому, то за докучання його він устане та й дасть йому, скільки той потребує» (Лк. 11:8).

Упродовж довгих місяців я котився похилою площиною до аутоімунного захворювання, яке не могли діагностувати дві дуже відомі клініки. Кілька близьких друзів разом зі мною благали Бога про допомогу, але мені ставало все гірше і гірше.

Якось я прочитав слова Ісуса: «Правді кажу вам: коли б мали ви віру і не мали сумніву, то вчинили б не тільки як із фіговим деревом, а якби й цій горі ви сказали: «Порушся та кинься до моря», — то й станеться те!». І все, чого ви в молитві попросите з вірою, — то одержите!» (Мт. 21:21-22). І одразу попросив Бога виправити моє богослов'я в питанні молитви.

Вчення Ісуса про молитву конкретне й ясне: «Просіть — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, а хто стукає — відчинять йому» (Мт. 7:7): «І все, чого ви в молитві попросите з вірою, — то одержите!» (Мт. 21:22).

Тоді чому ж іноді ми отримуємо те, що просимо в молитві, а іноді — ні? Чи впливають наші молитви на результат, а чи вони лиш готують нас до прийняття того, що Бог Сам збирався зробити?

Перше правило для розуміння біблійних текстів говорить: «Писання тлумачиться

Писанням». У цьому ключі я звернувся до 1 Ів. 5:14-15, де написано: «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли чого попросимо згідно з волею Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього».

Це доповнює текст з Мт. 21:21-22: Бог дасть нам все, що ми просимо, за умови, що це узгоджується з перспективою Його волі.

Але і це ще не все. У Лк. 11:5-8 читаємо про притчу, яку розповів Ісус. Якийсь чоловік попросив опівночі у свого приятеля три хлібини. Приятель відмовився, мовляв, вже всі полягали. Ісус підсумовує: «Кажу вам: коли він не встане і не дасть ради дружби йому, то за докучання його він устане та й дасть йому, скільки той потребує».

Слово «докучання» з грецької перекладається як «настирливість, нахабство».

Але що, коли «дасть йому, скільки той потребує», — це не стільки, скільки ви хочете? Павло тричі молився, щоб Бог забрав колючку з його тіла, та Ісус сказав: «Досить тобі Моєї благодаті — бо сила Моя здійснюється в немочі» (2 Кор. 12:9).

Життя з подостатком — це не життя без труднощів. Я не отримав ще все, чого прошу в молитві, і досі хворію. Проте, як і для Павла, благодаті Ісуса мені досить.

То як же молитися? Просити Бога про щось із настирливістю, а потім вірити, що Він дасть стільки, скільки нам потрібно.

Бог дасть все, чого ми проситимемо, якщо це відповідатиме Його волі, але Він ніколи не дасть менше, ніж нам потрібно.

У МІЖКОНФЕСІЙНИХ РАДАХ
— РОТАЦІЯ ГОЛОВУЮЧИХ

31 січня 2020 року наступні пів року у ВРЦіРО головує Василь Райчинець, старший єпископ Української Євангельської Церкви, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Слід відзначити, що згідно з Положенням про ВРЦіРО ротація головуючого відбувається автоматично відповідно до списку учасників і не потребує окремого голосування. Цей принцип дозволяє зберігати незалежність і самоврядність у Всеукраїнській Раді Церков і релігійних організацій.

Нагадаємо, що ВРЦіРО була утворена у 1996 році за ініціативи релігійних діячів та за сприяння уряду. На момент створення до складу Ради входило 13 конфесій. З 2005 року ВРЦіРО функціонує як самоврядна неурядова міжконфесійна рада, а 2019 року зареєстрована як громадська спілка.

На сьогодні до складу Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій входять 17 релігійних об'єднань різних конфесій: християнські, юдейські, мусульманські тощо.

Крім цього, у Раді Євангельських Протестантських Церков України головуєчим

на весь 2020 рік обрано Валерія Антоноку, президента Всеукраїнського Союзу Церков євангельських християн-баптистів.

РЕПЦУ об'єднує у своєму складі 12 протестантських конфесій: баптисти, п'ятидесятники, адвентисти, євангельські християни, реформати, харизмати. Вона була утворена за ініціативою релігійних діячів у квітні 2005 року з метою об'єднання зусиль різних протестантських конфесій задля утвердження та захисту принципів свободи совісті та віросповідання, рівності всіх релігійних організацій у своїх правах, поширення християнських цінностей і моралі.

ПРОБУДЖЕННЯ...

Вогонь пробудження й нині спалахує в різних куточках світу. І хоч за формою ці пробудження різні, за змістом вони однакові. Засудження гріха, покаяння, очищення в крові Христа, упокорення, встановлення тісних взаємостосунків з Богом, наповнення силою Святого Духа – ось головні сходинки, які ведуть до відродження, до оновлення, до пробудження.



Заклик до пробудження пронизує своєю простотою. І в цій простоті здається для нас недоступним. Про пробудження написані численні праці, де вживаються настільки складні терміни, що ми, знаючи теорію, не можемо її використати в щоденному житті.

Пробудження – це життя Ісуса в нас

Пробудження – це життя Ісуса Христа

Але єдина перевага християнина – Ісус Христос, а сила Його крові – єдине, що може очистити від гріха й принести звільнення і спасіння. Не має значення, де саме ми зійшли з дороги, – Бог кличе нас повернутися. Його кров знову і знову очищатиме нас. І ні до чого тут наші добрі діла чи якісь надзвичайні зусилля. Велика таємниця святості – знати, що робити з гріхом, який появляється в житті. Гріх слід принести до хреста і через віру у викупну жертву Христа отримати очищення та спасіння.

«А праведний житиме вірою» – ці слова по-новому відкрилися Мартіну Лютеру, і в часи схоластичного занепаду це відкриття стало потоком живої води в мертвій пустелі. Це пробудження відіграло важливу роль не тільки для того часу, не лише для однієї церкви і навіть не для однієї країни. Воно змінило релігійну картину всього світу, ставши початком нового відгалуження у християнстві – протестантизму.

А праведний житиме вірою – вірою в Христа, в силу Його крові, яка може очистити від усякого гріха. І як би нас не лякав власний досвід падінь та помилок, Христос завжди залишатиметься непереможним, а Його сила – безмежною. Нам потрібно лише встановити правильні стосунки з Богом, і тоді ми зможемо побачити вияв Його сили в наших серцях, житті та служінні, тоді життя Христа наповнить нас. Ось у цьому суть пробудження.

Основа для спілкування з Богом

Єдина основа для справжнього спілкування з Богом – наша щирість. А щирі ми перед Богом тоді, коли не потрібно нічого приховувати. І знову ж таки, гріх – це те, що ми намагаємося приховати і від людей, і від Бога. Гріх змусив наших прабатьків ховатися від Бога поміж деревами Едемського саду. І цей же гріх розділив людину з Богом. Та «коли ми ходимо у світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним» (1 Ів. 1:7). Життя у світлі – це життя з Христом, це життя Христа в нас, а отже, це відродження, це пробудження.

Лише справжня жага до істинного спілкування з Богом дасть нам сили бігти до Бога за Його світлом та підкорятися Його голосу. Перебування в Слові Божому, у молитві – ось орієнтири для налагодження правильних взаємин із Богом. Часто великі пробудження починалися з однієї людини чи групки людей, яка вивчала Слово Боже, як от у Карпівці на Рівненщині, чи з посиленої молитви святих у Південній Кореї. Воїстину правильне спілкування з Богом – це передумова чи то, як сказав Йонгі Чо, ключ до пробудження.

Взаємини покорі

Однак, налагодивши правильні взаємини з Господом, перше, чого слід навчитися, – це коритися Його волі. І хоча це вимагатиме жертви, відмови від особистих прав та інтересів, підпорядкування свого життя Христу, та все ж покора – це початок пробудження.

Пройшовши дорогою впокорення, Ісус сів на престол, і ми також будемо піднесені,

коли навчимося коритися Богові.

Відчувши Божий поклик у серці та підкорившись Його волі, Чарльз Фінней залишив юридичну діяльність, яка приносила йому успіх та визнання, і став євангелістом. Бог благословив Свого слухняного сина – і тисячі людей прийшли до пізнання істини через його служіння.

Та ще одна подія в служінні Фіннея стала визначальною – хрещення Духом Святим. Він писав, згадуючи про своє хрещення Духом: «Виразно і чітко у дивному сяйні перед моєю душею постав образ Ісуса Христа. Він не промовив ні слова, але подивився на мене таким поглядом, що я впав ниць перед Ним, мов надломлений, схилився до Його ніг і заплакав, як дитина... Скільки я стояв, схиливши коліна перед Ним, не знаю. Та як тільки я хотів взяти стілець, щоб сісти біля каменя, на мене раптом вилився Дух Божий, пронизав мене всього, переповнив дух, душу й тіло, хоча я ніколи не чув про хрещення Духом...»

Суть – сповнення Духом

Покора – це початок пробудження. Але суть пробудження – у сповненні Духом Святим до краю. Сповнення Духом – це винятково Божа робота, і Бог чекає, щоб ми віддали Йому наше впокорене «я» та дозволили щодня сповнювати нас.

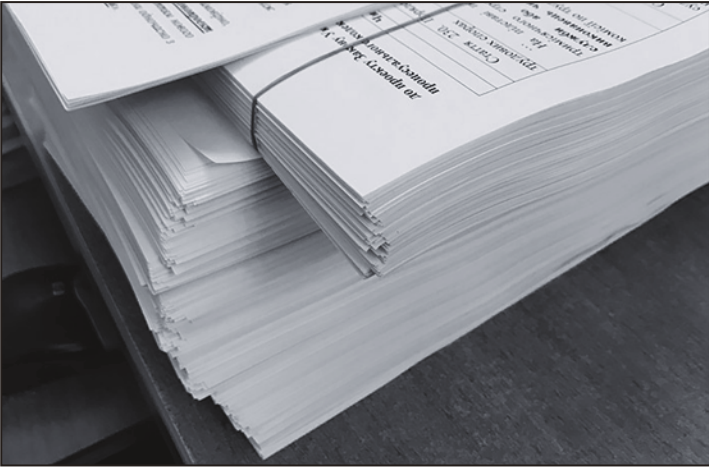
Якщо ж ми в покорі прийшли до Господа, визнаючи свої гріхи, якщо вірою прийняли викупну жертву Христа, якщо маємо тісні стосунки з Богом і сповнені силою Святого Духа, то вішатимемося повнотою життя у Христі, яка відкриється нашим оновленим думкам, відродженим душам і пробудженим серцям.

Ольга Міцевська.

НОВІ ПРОЕКТИ ТРУДОВОГО КОДЕКСУ ПЕРЕДБАЧАЮТЬ ОСОБЛИВОСТІ ДЛЯ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

У трудовому законодавстві пропонується розширити антидискримінаційні положення. При цьому окремі винятки передбачені для релігійних організацій.

Про це свідчить аналіз нових законодавчих ініціатив, покликаних замінити застарілий Кодекс законів про працю України 1971 року, повідомляє Інститут релігійної свободи.



Урядовий проект Закону України «Про працю» № 2708, внесений до парламенту 28 грудня 2019 року, вказує широке коло ознак, за якими забороняється дискримінація у сфері трудових відносин.

Зокрема, статтею 6 урядового законопроекту забороняється «пряме або непряме обмеження прав працівників залежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, ґендерної ідентичності, сексуальної орієнтації, етнічного, соціального та іноземного походження, віку, стану здоров'я, вагітності, інвалідності, підозри чи наявності захворювання на ВІЛ/СНІД, сімейного та майнового стану, сімейних обов'язків, місця проживання, членства у професійній спілці чи іншому об'єднанні громадян, участі у страйку, звернення або наміру звернення до суду чи інших органів за захистом своїх прав або надання підтримки іншим працівникам у захисті

їхніх прав, за мовними або іншими ознаками, не пов'язаними з характером роботи або умовами її виконання».

Така сама заборона є і в чинному Кодексі. Новацією законопроекту є положення, яким «забороняється будь-яке упереджене ставлення в сфері праці та мобінг працівників, зокрема психологічний та/або економічний тиск, цькування, висміювання, наклеп, ізоляція, приниження гідності, створення ворожої, образливої атмосфери, нестерпних умов праці, умисний, систематичний та необґрунтований нерівномірний розподіл навантаження і завдань між працівниками, що виконують аналогічну роботу, нерівна оплата праці за аналогічну працю або працю рівної цінності».

Водночас, частиною третьою статті 6 законопроекту для релігійних організацій передбачаються окремі винятки з антидискримінаційних положень у сфері трудових відносин.

Законами, установчими документами виробничих кооперативів, фермерських господарств, громадських об'єднань, релігійних організацій та заснованих релігійними організаціями юридичних осіб можуть встановлюватися переваги для їх засновників (учасників) і членів при наданні роботи, переведенні на іншу роботу та залишенні на роботі у разі вивільнення.

Проект також містить положення про те, що «не вважаються дискримінацією у сфері праці встановлені цим Законом та законами відмінності, винятки чи переваги, а також обмеження прав працівників, що залежать від властивих певному виду робіт вимог щодо віку, рівня освіти, стану здоров'я, статі тощо або обумовлені необхідністю посиленого соціального та правового захисту деяких категорій осіб».

Однак недоліком законопроекту є те, що цей виняток не бере до уваги відмінності чи переваги, а також випадки обмеження прав працівників, передбачені внутрішніми настановами релігійних організацій. Серед них можуть бути: заборона жіночого священства (православні і католицькі церкви, юдейські та мусульманські спільноти), целібат для католицьких священників та православних єпископів, моральні вимоги для інших працівників, зокрема неприпустимість одностатевих стосунків та ґендерно-рольових девіацій.

В альтернативному законопроекті № 2708-1 (автори – Н. Королевська та інші), проєкті Трудового кодексу України № 2410 (автор – Н. Королевська та інші) та альтернативному проєкті кодексу № 2410-1 (автор – Ю. Тимошенко та інші) містяться аналогічні антидискримінаційні положення та винятки для релігійних організацій, які містять згадані недоліки.

Наразі всі перелічені законодавчі ініціативи перебувають на розгляді в парламентському Комітеті з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів.

ВПЛИВ ПРИКЛАДУ



Настанови, поради й накази, які ви даєте дітям, принесуть мало користі, якщо вони не підкріплюються прикладом вашого власного життя. Ваші діти ніколи не повірять, що ви насправді бажаєте, щоб вони слухалися вас, поки ваші дії суперечитимуть вашим порадам.

Архієпископ Тіллотсон мудро зауважив: «Давати дітям гарні настанови і водночас показувати поганий приклад для них – це ніщо інше, як кивком голови вказувати людям шлях до неба, а за руку вести їх до пекла».

Ніхто не може жити відокремлено в цьому світі: ми так чи інакше завжди впливаємо на тих, хто поряд, і цей вплив або добрий, або поганий. Він або спрямовує людей до Бога, або ж схиляє їх до гріха.

Люди бачать нас, спостерігають за нашою поведінкою, помічають наші манери і, знаючи, як ми поводитимось, чудово розуміють, які ми насправді. Та ніде особистий приклад не має такого значного впливу, як у сім'ї, у стосунках між дітьми та батьками.

Батьки, не забувайте, що діти сприймають більше інформації своїми очима, тобто через зір, ніж через слух. Жодна школа не має такого глибокого впливу на характер дитини, який має сім'я. Навіть найкращі вчителі не зможуть вкласти у ваших дітей стільки, скільки вони сприйматимуть поруч з вами. Наслідуючи, вони запам'ятовують більше, ніж завчаючи. Те, що вони бачать,

впливає на їхні душі ефективніше, ніж те, що їм говорять.

Мудре прислів'я каже: «Хто грішить при дитині, грішить удвоє більше». Тому докладіть зусиль, щоби бути живим листом Христовим, який могли б прочитати члени вашої сім'ї і який був би очевидним та зрозумілим для них (2 Кор. 3:2-3).

Будьте для дітей прикладом благоговіння перед Словом Божим; прикладом благоговіння в молитві; прикладом шанобливого ставлення до джерел благодаті, дарованих Богом. Будьте прикладом у слові, у добрій вдачі, у старанності, у стриманості, у вірі, у милосерді, у доброті, у смиренні.

Ваші міркування, мудрі настанови і добрі поради діти можуть і не зрозуміти відразу. Однак зрозуміти ваше життя вони зможуть. Вони душе швидко побачать будь-який прояв лицемірства; дуже швидко зрозуміють, що ви насправді думаєте й відчуваєте; вони дуже швидко усвідомлять ваші шляхи. Ви ще не раз переконаєтеся в правдивості приказки: «Який батько, такий син».

Цікаво, що Цезар перед битвою не наказував своїм воїнам: «Марш вперед», але запрошував: «Ходімо». Так і ми маємо чинити, виховуючи своїх дітей.

Дуже рідко у дітей виникає звичка, яку ви зневажаєте, і так само рідко вони ходять шляхами, якими не ходите ви самі. Людина, яка проповідує своїм дітям те, чого сама не дотримується, робить роботу, яка ніколи не приведе до успіху.

Це нагадує давню легенду про Пенелопу, котра весь день ткала полотно, а щоночі розпускала те, що зробила за день. Так само батьки, які намагаються виховати свою дитину, не турбуючись про те, щоб показати їй добрий приклад, одною рукою будують, а другою – руйнують збудоване.

ДІТИ БОЖІ І ПРОБЛЕМИ

Того вечора в 1992 році нас чотирьох було охрещено Святим Духом. Усе відбувалося в традиційній п'ятидесятницькій церкві під час звичної молитви. Я багато проповідую, навчаю у різних церквах. А ці люди не реалізувалися в служінні, одна навіть відійшла від церкви.

Чому в один і той же вечір, в одній і тій же церкві, прийнявши одного й того ж Духа, люди пішли в різних напрямках життя?

Відповідь на ці та інші такого роду питання криється десь у глибині людської сутності. Писання каже: «Лукаве серце людини. Хто може його пізнати?». Але все ж спробуємо проаналізувати деякі моменти, щоб зробити певні висновки.

Пророк Ісаї у притчі розкриває роздуми Бога щодо людини: «На плодючому версі гори винограду мав був Мій Приятель. І обкопав Він його, й від каміння очистив його, і виноградом добірним його засадив... і чекав, що родитиме він виноград, та він уродив дикі ягоди!» (Іс. 5:2).

Далі Господь запитує: «Що ще можна вчинити було для Мого винограду, але Я не зробив того в ньому? Чому Я чекав, що родитиме він виноград, а він уродив дикі ягоди?» (Іс. 5:4).

Якби там не було сказано, що виноградник засаджено добірним виноградом, ми одразу б знайшли причину: що посіяв, те й пожав. Проте Бог зробив усе як треба, але результату немає. Чому?

Проведемо паралель із сьогоденням. Ось чоловік увірував, покався, народжений згори, хрещений Духом Святим, прийняв водне хрещення і став законним членом місцевої громади. Що йому ще потрібно для успішного духовного життя, для плідного служіння? Мені видається, що згаданого цілком достатньо. То ж чому тоді іноді не видно тих добрих плодів?

Незрілий характер

Усі ми приходимо до Бога з певним характером, який часто, на жаль, буває сформований неправильно. Ми народжуємося як люди (тобто народження дає нам людську природу), проте як особистість ми формуємося протягом життя. І від того, які чинники впливають на нас, залежить те, якою особистістю ми станемо.

Іноді ми плутаємо характер із темпераментом. Темперамент – це чаша, а характер – те, що в неї налите. Тому марно виправдовуватися, мовляв, вибачте, у мене такий характер.

Темперамент – це елемент природи людини, те, що закладене і передане від батьків, і його змінити дуже важко. А характер – це те, що можна й потрібно змінювати.

На формування характеру впливає виховання. Тобто кожна людина – це результат батьківського впливу. Ми передаємо своїм дітям те, ким є самі. Відоме англійське прислів'я стверджує: «Не виховуйте своїх дітей, вони все одно будуть схожими на вас».

Діти схожі на нас не лише зовні. Вони успадковують і наші поведінкові реакції, наші слова й частину нашого характеру – тобто діє душевний фактор. Проте не слід забувати, що кожна людина – це



індивідуум з персональними рисами. У всіх нас різні відбитки пальців, різна сітківка ока. Можна припустити, що й у душевному вимірі є щось таке, чим ми відрізняємося від інших людей. Буває, сім'я прекрасна, рід хороший, а дитина проблемна. І навпаки. Проте найбільше на характер людини впливає

середовище. Тому в наших сім'ях треба створювати правильне середовище для формування дітей, стежити, які сторонні чинники впливають на розвиток їхнього характеру.

І якщо в людини неправильно сформований характер, вона приходиться з ним у церкву, і церква відчувала його негативний вплив. Безумовно, Бог дає відродження, дає благодать і милість, але над характером ми повинні працювати самі, інакше він стане джерелом церковних проблем.

Нерозуміння народження згори

Іноді люди не розуміють, що таке народження згори. У цьому контексті варто зауважити кілька моментів. По-перше, народження згори автоматично не захищає християнина від гріха в майбутньому. У дитини Божої все ще залишається гріховна природа, яка може виявлятися. По-друге, характер вже сформовано, і над ним треба працювати.

Народження згори – це неймовірний духовний потенціал, який повинен впливати на гріховну природу й процеси зміни характеру. Ми ж інколи вважаємо: народився згори – і всі проблеми відпали. Проілюструвати це можна природним ростом і розвитком дитини. Новонароджена дитина не ходить, не говорить, не може забезпечити своїх потреб. Її треба носити, годувати, мити, одягати. І це закономірно.

У неї є потенціал для того, щоб робити все в майбутньому. Вона має ніжки, ручки, очка, мозок, язик, але ще не вміє їх використовувати. Тобто народження дає потенціал для росту й розвитку, але сам ріст та розвиток – це процес, який потребує часу та зусиль.

Так само й народження згори – це не кінцева точка, це старт, потенціал для духовного зростання, це



ресурс, який потрібно розвинути. На жаль, іноді люди народжуються згори, але далі не розвиваються.

Народження згори будується на основі віри й покаяння. Тобто в ньому беруть участь і божественна сторона, і людська. Ми самі себе згори народити не можемо. Нас народжує Святий Дух. Але народжує на основі нашої віри й покаяння. Боже Слово не велить: «Народися згори!». Звернення до людини звучить так: «Повірте й покайтеся!» А значить, ми здатні це зробити.

Чому ж тоді в наших церквах стаються речі, які важко пояснити. Здавалося б, і покалися люди, і хрещення прийняли, і Біблію читають, і моляться, але вчинки їхні іноді просто немислимі. Деякі проповідники вважають, що такі люди не народилися згори. Може, й так, тому що людина не може духовно розвиватися, якщо не народилася.

Але я припускаю, що мова йде про зупинку духовного росту людини. Більшість християн із наших церков народилися згори, проте не взяли на себе відповідальності за своє становлення.

Зміна характеру – це перша ознака народженої згори людини. Якщо людина починає змінюватися, це свідчить про народження згори. Коли змін немає, виникає безліч запитань.

Трапляється, що людина справді щиро прийшла до Бога, народилася згори, пережила Божу благодать, але залишаються проблеми з минулого, які потрібно вирішити. Це може бути пов'язане з окультною практикою чи з серйозними гріхами, які міцно тримають людину. Тут уже треба аналізувати ситуацію індивідуально. І одна з ознак того, що слід звернутися за допомогою до служителя, – те, що ви не маєте логічної відповіді на питання, чому з вами відбуваються якісь негативні речі.

Відсутність освячення

Третя причина – відсутність духовного зростання, або процесу освячення. Духовне зростання – це переміна вчинків, поява плоду Духа. Людина прийшла до церкви сердитою й гордою, але з часом стає смиренною й лагідною.

Цей процес супроводжується допоміжні фактори. Один із них – побудова тісних стосунків із Богом і особисте переживання Його присутності. Без цього буде складно, у нас будуть проблеми з освяченням. Ми будемо відвідувати зібрання, але не будемо змінюватися в образ Христа й зростати духовно.



Цар Давид радить: «Скуштуйте і побачте, Який добрий Господь!» (Пс. 34:9). Якщо я вам буду пояснювати, яке яблуко смачне, але ви його ніколи не пробували, ви не зможете цього зрозуміти. Так само якщо пастор вам буде пояснювати щось, чого ви не пережили особисто, ви не зрозумієте цього.

На жаль, з цим у нас проблеми. Ми дивимось якісь відео, шукаємо якогось особливого відкриття від інших людей, але нехтуємо особистими пошуками Бога. І це діє проти нас.

Нашим батькам було простіше, бо вони не мали такого доступу до інформації, тому змушені були шукати Бога й відповідей особисто від Нього. Переслідування за віру теж заохочували до цього. А нам потрібно більше сили волі, щоб будувати тісні стосунки з Богом.

Наші цінності

Щоб духовно зростати, потрібно правильно оточення. Коли ми горнемося до церкви, до спілкування з побожними людьми, це впливає на наш духовний розвиток. У фізичному плані ми – те, що їмо. Так само й у плані духовному: ми – ті, з ким спілкуємося, чим насичуємо свою душу.



Наскільки цінне для нас Слово Боже, здорове євангельське вчення? Коли люди переписували Біблію від руки, а тепер Біблія з нами 24 години на добу в наших телефонах. Та чи приділяємо ми достатньо часу для її дослідження? А це неминуче впливає на наш духовний стан.

Нехтування покликанням

Ще одна причина існування проблемних людей у церкві – перебування не на своєму місці, нехтування покликанням, яке передбачив для цієї людини Сам Бог.

Часто наші служителі працюють поза церквою, бо треба сім'ю годувати. А церкви, на жаль, не готові фінансово підтримувати людей, які покликані основний свій час віддавати їй.

Бог мудро розпорядився, коли ділив землю між племенами Ізраїлю. Племя Леві – покоління священників – не отримало землі. На той час відсутність землі означала відсутність засобів для існування. Як житиме цілий рід – десятки тисяч людей?

Господь дає мудрий принцип десятини, завдяки чому інші племена були зобов'язані забезпечувати рід Леві, який стоятиме перед Богом за свій народ. Бог не зробив їх олігархами, проте дав їм трохи більше, ніж іншим, щоб вони могли весь свій час присвятити служінню Богові та Його народові. І цей принцип підтримує апостол Павло, навчаючи, що Господь наказав проповідникам Євангелія жити з Євангелія (див. 1 Кор. 9:14).

Коли нам потрібна операція, кого ми шукаємо? Доброго хірурга. Якщо зламався автомобіль – ідемо

до доброго майстра. Ми не дозволимо хірургу ремонтувати авто, а автослюсареві робити операцію. Ми шукаємо професіоналів у своїй сфері.

Так само й у духовному житті: дуже важливо допомогти кожній людині знайти своє місце в Тілі Христовому, щоб вона могла реалізуватися в тому, що Бог передбачив для неї і до чого дав здібності.

Апостол Павло спонукає людей робити те, до чого вони покликані: «Ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво – то виконуй його в міру віри, а коли служіння – будь на служіння, коли вчитель – на навчання, коли втішитель – на потішання, хто подає – у простоті, хто головує – то з пильністю, хто милосердствує – то з привітністю!» (Рим. 12:6-8).

Буває, ми намагаємося нав'язати людям те, до чого вони не покликані. Я проповідую з 14 років. Мій син сьогодні вже старший, але я не бачу в ньому покликання до проповідування і не змушую його. Може, колись він буде проповідувати, проте якщо Бог не дасть йому того дару, своїми проповідями він буде лише мучити самого себе й церкву. Бог дає дари людям, і кожен має зрозуміти, до чого Бог його кличе.

Хто має дар подавання, має і здібність заробляти, щоб мати що подавати. Але подавати не десятину – це може бути значно більша сума. Людина сама повинна отримати розуміння, скільки віддати для розвитку служіння, тому що її бізнес поклика-



ний служити для розвитку церкви.

Це не означає, що якщо ти дав гроші, то повинен сидіти на першому ряду й впливати на все, що відбувається в церкві. Для цього Бог поставив інших людей, а тобі дав завдання жертвувати. І твоя місія – тихенько віддати і йти далі заробляти.

Я чув історію про одного брата, який, навернувшись до Бога, став проповідувати, відвідувати євангелізації, але згодом відчув, що йому це не вдається. А в нього був бізнес, і він став багато часу приділяти його розвитку. Брати, помітивши, що цей чоловік охолов до тих «правильних» справ, які робив раніше, прийшли, щоб його напоумити. А він каже: «Я цілодобово проповідую Євангеліє». – «Як це?» – здивувалися ті. – «Я підтримую двох місіонерів. Один – у Європі, другий – у Латинській Америці. І поки один спить, інший проповідує, а потім навпаки. А для цього я мушу більше вкладатися в ту справу, яка мені вдається, щоб вони були забезпечені й мали змогу служити своїм даром».

Нам же часто здається, що служити ми можемо лише тоді, коли стоїмо за кафедрою. І ті, хто має дар подавання, можуть зловживати цим, навіть не даючи десятини, а лише збагачуючись самі. Такі люди часто просто сидять в хорі й тішаються, що служать Богові.

У вчителя Бог запитає, як він учить, у служителя – як служить, у того, хто милосердствує, – як милосердствує, а в того, хто подає, – як він подає. Скільки в наших церквах людей, які не знайшли свого покликання, свого дару тільки тому, що вважають, що служіння – це лише в церкві на сцені! На сцені мають бути лише ті, хто має дар для цього, а служити Богові мають усі.

Ми часто фокусуємося на тому, щоб привести своє життя до нормального рівня. Ми вирішуємо повсякденні проблеми, а не намагаємося реалізувати Божий задум. Служителі ж свою працю зводять до обслуговування дітей Божих, втішаючи та підбадьорюючи їх, відводячи від гріха, а не спрямовуючи на служіння. І ці діти так і залишаються дітьми, хоча за віком вже мали б бути духовно дорослими.

Тому запалімося ревністю до Божого діла, шукаймо близьких стосунків із Богом, і Він відкриє, хто ми в Ньому і чим можемо служити для Його слави.

Василь Попудник.

НОВОСТВОРЕНА СТУДЕНТСЬКА ЦЕРКВА ОТРИМАЛА ЧУДОВИЙ ПОДАРУНОК НА РІЗДВО – НОВИЙ ДІМ МОЛИТВИ НА ЖК «НОВА АНГЛІЯ» У КИЄВІ

На житловому комплексі «Нова Англія» в Києві посвятили новий дім молитви. Ця споруда по вул. Михайла Максимовича, 24, унікальна: ще 40 днів до того на цьому місці був котлован, тобто сучасну красуню-церкву у британському стилі звели рекордними темпами, щоб встигнути до свят. Але головне не це. Богослужіння тут проводимуть одразу дві церкви – п'ятидесятників і баптистів.

Обидві громади досить молоді – складаються здебільшого зі студентів. За словами пастора Миколи Овсійчука (він очолює студентську спілку ХВЄ), церква остаточно ще не визначилась із назвою, попереду також процедура реєстрації та деякі інші питання. Офіційне відкриття її заплановано на кінець січня.

Студентська спілка, яка на сьогодні об'єднує майже три десятки молодих християн столиці,

створена шість років тому і діяла на базі дому молитви Київської церкви «Ковчег». Власне, молоді громада є дочірньою церквою «Ковчегу».

Привітати новостворені громади та помолитися за посвячення дому молитви приїхали старші служителі обох братств, прийшли численні гості, тож місць у залі вистачило не для всіх. Голова ОЦ ЄХБ Києва і області пастор Михайло Андрашко щиро наставив

пасторів і членів церков, подарувавши їм Біблію.

Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко нагадав присутнім що церква – це школа, в якій ми опановуємо найважливішу науку: «Сьогодні ми віддаємо цей дім, побудований людськими руками і за кошти людей, котрі присвятили себе Богу, у власність Господові! Слово «дім» говорить по сімейні стосунки, про щось таке близьке, дороге... Ісус прийшов на землю, щоб нас об'єднати в одну сім'ю, в один народ, власність Божу. Бажання Господа – щоб у цьому домі ми вчилися мудрості Божої. Щоб крок за кроком проходили курси, готуючись до вічності», – підкреслив Михайло Степанович

Служителі здійснили молитву за благодійників та будівельників, силами і коштом яких зведено новий дім молитви. І поблагословили присутніх іменем Господа.



ЗВІТНА РІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА РІВНЕНЩИНІ ВКОТРЕ ПІДТВЕРДИЛА: НИНІ ЧАС ВЕЛИКИХ МОЖЛИВОСТЕЙ ДЛЯ ПРАЦІ НА БОЖІЙ НИВІ

4 січня 2020 року на базі церкви Святої Трійці в м. Рівному відбулася річна звітна конференція обласного об'єднання УЦХВЄ. Проїшла конференція під гаслом: «Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди» (2Тим. 2:15).

На конференції були присутні близько 500 служителів Рівненщини: пастори, диякони, керівники молоді, працівники офісу, а також гості. Серед них – старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко, старші пресвітери обласних об'єднань Михайло Близнюк з Волині, Петро Карпов з Чернівецьчини, Володимир Якимів зі Львівщини, історик Михайло Мокієнко.

Старший пресвітер Рівненської області Олександр Коток, вітаючи учасників конференції, подякував



їм за спільну плідну працю впродовж року. Після молитви та співу гурту з проповіддю до присутніх звернувся єпископ Михайло Близнюк.

Далі розпочалася звітна частина конференції. Ось деякі статистичні дані, які були представлені у звітах відділів за 2019 рік.

На території Рівненської області проведено 228 таборів, у яких відпочило 36 тис. дітей. Відкрилося 12 недільних шкіл (ще 18 планується відкрити).

Рівненську духовну семінарію та академію закінчили 544 студенти, вступили на навчання 588 абітурієнтів.

Проведено 1050 євангелізацій. Кількість молоді зросла до 10 155 осіб, проведено 128 з'їздних молодіжних служб.

В області діють 23 місіонерські станції, на яких працюють 57 місіонерів.

Побудовано/відремонтовано три молитовні будинки.

Михайло Мокієнко провів семінар на тему: «П'ятидесятницька ідентичність».

Після обіду словом ділилися гості. Єпископи звершили молитву за новообраних служителів, а також за тих, які здали служіння у минулому році.

Опісля тривав блок «питання-відповіді», під час якого Михайло Паночко та Михайло Мокієнко

відповідали на запитання стосовно п'ятидесятницького віровчення та практики. Заключне слово мав старший єпископ Михайло Паночко.

Паралельно із конференцією в приміщенні церкви Святої Трійці відбулася зустріч відділу служіння дітям і підліткам у Рівненській області, на якій були присутні керівник відділу освіти в області Петро Музичук, Оксана Рошук та інші відповідальні за служіння в районах.

Під час зустрічі аналізували працю за минулий рік, ділилися свідченнями, обговорювали та будували плани на рік майбутній. Було представлено презентаційну доповідь, озвучені напрямки роботи та орієнтовний календар запланованих заходів.

Обласний відділ злагоджено працює з департаментом служіння дітям і підліткам УЦХВЄ, а також з іншими відділами обласного братства. З кожним роком праця поліпшується, напрямки роботи розширюються.

Олександр Геніш.

МІСІОНЕР СЕРГІЙ СЕКАН: ЯКЩО ВІРИШ БОГУ, ТО СЛУЖИШ ВСІМ СЕРЦЕМ!

Наша родина мешкала у селі Довговолі Володимирецького району на Рівненщині, де церква була заснована ще у 1932 році, навіть був свій невеличкий дім молитви. Батько Степан був проповідником Євангелія, а першим у родині увірував дід Пархім, який повернувся з Першої світової війни. Так само й дід моєї дружини Марко був одним із перших євангельських християн. Саме в його хаті проводили зібрання, де Дух Святий проговорив: «Я тут творю Церкву Свою!». Благовісники, які принесли в Довговолі Слово Боже, були з Волині, вони бачили, що в цьому селі є люди, призначені Богом на спасіння. Так і утворилася церква.

Часто приходили в зібрання представники від влади й завдавали клопоту. Дід Пархім був впливовою людиною в селі й нерідко відстоював християн перед владою. А дід Марко відбув вісім років у сталінських таборах із 12 присуджених. Складний був тоді час, але так само благословенний. Церква зростала і в умовах жорстокого гоніння.

Ревність про хрещення Духом Святим

У Діях апостолів записано, як утворилася перша церква послідовників Ісуса Христа. Це відбулося, коли учні отримали хрещення Духом Святим: «Усі наповнилися Святим Духом і почали говорити іншими мовами, так, як Дух велів їм говорити» (Дії 2:4). Мої батьки так само молилися на мовах, і пам'ятаю, як ми, підлітки, сильно ревнували про той дар. Адже розуміли, що без сили Духа Святого не зможемо правильно пройти дорогу життя.

Згуртувалася група моїх ровесників, і ми щоденно молилися про духовне хрещення. Коли ж Бог почав декотрих хрестити, моя ревність подвоїлася, і це було чудово.

Випробування в армії

Закінчивши школу, я пішов у ПТУ, де здобув професію електрика. На практику мене направили аж у Луганськ, а звідти призвали в армію. У церкві зробили прощальне зібрання й поблагословили.

Хоча в особистій справі було вказано, що я віруючий, мене тричі викликали, примушуючи скласти військову присягу. Я відмовлявся. Це був 1989 рік, і все могло скінчитися погано, але Господь вивів мене із цього глухого кута. У військовій частині, де я служив (на Далекому Сході), навіть написали листа пресвітеру церкви, щоб той дав згоду, але з України прийшла відповідь, що я вже повнолітній і це рішення повинен приймати сам. Відтоді мені дали спокій.

В армії завжди відчував, що Господь зі мною. Я шукав Божої присутності й розумів важливість усамітнення з Богом, часто молився. Так минуло два роки, я повернувся додому й пішов працювати будівельником у Рівному.

Рішення служити Богу

Навесні 1991 р. подав заяву у церкві до водного



хрещення. У цей час я вже усвідомив, що повинен щось робити для Бога. Працювати на його ниві – це найкраще, що може бути на землі! Тож після водного хрещення я з радістю прийняв запрошення брата Анатолія Мурзи й поїхав в Карелію.

Нас була невеличка група: троє братів і п'ятеро сестер. Я їхав туди усього на два тижні, а залишився на шість років...

У Карелії ми зупинилися у Петрозаводську. У кожному районі краю проводили по два-три зібрання в школах, лікарнях, а в неділю – в будинках культури. Та поїздка радикально змінила моє ставлення до служіння та подальше життя.

Коли ми повернулися в Україну, на серці не було спокою: згадував людей, з якими розмовляв, як вони плакали й каюлися у своїх гріхах... Це був період, коли майже на кожному зібранні люди каюлися і приймали рішення слідувати за Господом. Я все це згадував, і в серці тривала боротьба, що вибрати – скористатися можливістю заробити гроші, чи посвятити себе місіонерській праці. Однак усі мої вагання розвіяв один дзвінок Анатолія Мурзи, який запрошував мене повернутися до Карелії та наголосив, що я потрібен Господу.

Усім з тої першої групи в Карелії Дух Святий не давав спокою. І всі потихеньку поверталися туди. Одні поїхали в Петрозаводськ, а я і дві сестри зупинилися у Лоухах. Це невеличке місто за 500 км на північ від Петрозаводська. Анатолій Мурза побув з нами ще кілька днів і поїхав в Україну, а ми проводили служіння в Будинку культури і їздили в сусіднє село проповідувати. Завжди відчували Боже благословення та керівництво. Сам собі дивувався, як Господь рясно благословляє, а через місяць я з'їздив

в Україну, щоб остаточно розрахуватися з роботи...

У Лоухах люди почали каютися, і Анатолію Мурзі прийшла думка будувати там дім молитви. Нам дали дозвіл викупити старе приміщення, яке хтось з ворогів новоутвореної церкви на свято Трійці підпалив, і воно згоріло. «Якщо так сталося, то Бог має для нас інше місце», – зробив висновок брат Анатолій. І справді, міська рада виділила нам нове місце під дім молитви, цього разу – в центрі міста!

Дехто сумнівався: як на тому болоті дім молитви будувати? Але пастор Анатолій 150 самоскидів ґрунту туди привіз, і незабаром на тому місці ми з допомогою братів-будівельників з України побудували гарний дім молитви на 200 сидячих місць. Тоді у церкві було тільки 46 членів.

При будівництві ми мали можливість спілкуватися з чиновниками і проповідували їм про Ісуса Христа. Узагалі, то був особливий час для євангелізації – люди були відкриті для слухання Слова Божого. У Лоухах не було навіть православної церкви, ми були першими, хто в той час приїхав туди з проповіддю, тож щедро сіяли істину Слова Божого в їхніх серцях. Правда, місцеві жителі були дуже обтяжені ворожбитством і п'янством, ми буквально ступили на територію диявола, і він кидав свої сили, щоб нас здолати, але не міг.

Бог повертає ворожі наміри на добро

На зібрання часто приходили люди з наміром зробити зло, але Бог усе повертав на добро. Пам'ятаю, одного разу до церкви прийшов чоловік, щось тримаючи за пазухою. Ми, помітивши це, почали молитися про Божий захист, і раптом він вийняв з-за пазухи великого ножа та з усього маху загнав його

у підлогу, а сам упав на коліна, заливаючись сльозами покаяння.

Одна жінка почала відвідувати зібрання, через що її чоловік дуже розлютився, прийшов до церкви, голосно кричав і брудно лаявся. На щастя, саме того дня була група братів з Волині, які будували дім молитви. Один з них підійшов до розлюченого чоловіка, обійняв його, і той раптом заспокоївся. Потім той чоловік свідчив, як його вразив такий несподіваний вияв любові, йому стало соромно за свою поведінку, аж хотілося крізь землю провалитись.

Людам, які каюлися і приймали рішення служити Богу, нерідко намагалися заподіяти зло чи вдома, чи в дорозі або на роботі. Ми вчили новонавернених протистояти ворожим намірам, забороняти ворогу іменем Ісуса Христа. І чули багато чудових свідчень: зловмисники не могли нічого зробити дітям Божим, бо відчували, що перед нами мовби якась стіна стоїть. Бог показував людям цього світу, що є особливий народ, який служить Йому.

У Карелії був утворений осередок п'ятидесятиницьких церков, єпископом обрали Василя Бутова. У Костомукші за участю християн-фінів відбулася конференція, під час якої постало питання про Лоухи. Мене і брата Ростислава Пашка благословили на благовісників з правом священнодіяства. Відтоді щороку ми проводили водне хрещення на річках Карелії. На другий план відійшло особисте життя. Був запал проповідувати й трудитись для Господа.

На місії я пробув шість років. Потім повернувся додому.

Боже благословення

Я молився, щоб Бог благословив моє особисте життя. Розумів так: я працюю для Господа, а Він поплекується про мене. У 27-річному віці я одружився з Надею, дівчиною з сусіднього села. Дуже вдячний Господу за дружину, за те, що Він благословив мій шлюб.

Ми були знайомі ще раніше, бо часто спілкувалися з молоддю з Надійного села. Одного разу я приїхав туди, щоб поговорити з братом, який збирався в Карелію. Чекав його на вулиці, а Надя йшла стежкою додому. Як розповіла потім, того дня вона зовсім не планувала їхати з райцентру додому (там жила на квартирі), та щось ніби змусило її змінити плани. Наче й випадкова зустріч, але її спланував Бог. У 1998 році ми справили весілля. Сьогодні виховуємо 11 дітей.

Місія на Полтавщині

Пастор Петро Федорчук запросив мене послужити місіонером на Полтавщині й Чернігівщині. Ми тоді не знали, що в Україні були області, де справжня духовна пустеля. Виявилось, що український народ має таку ж духовну потребу, що й жителі Карелії, тож почали з запалом проповідувати Слово Боже.

До місіонерської роботи залучали молодь з церков Рівненщини. Певний час я був керівником молоді, потім обраний дияконом, а у 2003 році в Довговолі мене обрали пресвітером церкви.

Життя швидко минає, і щасливий той, хто присвятить його Ісусу Христу. На цій землі ми так чи інакше комусь служимо. То краще служимо Богові. Ми можемо читати історію про когось, а можемо й самі її творити, ставши посудиною, яку вживає Бог.

Підготував Геннадій Андросов.

ВІДПОВІДЬ СОЛОМОНА

На книжковій виставці я зацікавився виданнями одного релігійного видавництва і відтак познайомився з його директором. Зовні він нічим особливим не відрізнявся. Але володів якимось особливим вмінням у спілкуванні з людьми.

Я спостерігав за тим, як він розповідає про книжки свого видавництва. Спочатку уважно слухав, потім – щось уточнював, запитував і намагався підібрати саме таку книжку, яка б найбільше відповідала потребам читача. На мій жарт, що він, мабуть, працює радше як психолог, аніж продавець книжок, відповів, що це правда. І додав: «Це не тільки професія, це також моє покликання. А все через царя Соломона».

Потім, за кавою, розповів мені про все детальніше. Коли йому було 17-18 років, він був учасником молодіжного християнського товариства. У спілкуванні з ровесниками помітив у собі цікаву

здатність – розуміти інших і допомагати їм. До нього зверталися з різними проблемами і питаннями: хтось закохався, хтось посварився з батьками, а хтось не розуміє, чому Бог посилає йому страждання.

Намагався вислухати, зрозуміти, допомогти. І коли бачив, що іншим стає краще, – радів, а може, сам через це ставав кращим.

Якось він прочитав фрагмент Святого Письма про царя Соломона. У сні Соломонові з'явився Бог і запитав його про те, який дар хоче від Нього отримати. Соломон вибрав мудрість. І отримав її. Молодий хлопець замислився над тією біблійною розповіддю. Що би він вибрав, опинившись на місці Соломона? І тоді дав собі (чи, може, Богові) таку відповідь: «Я би хотів допомогти якнайбільшій кількості людей».

І як не дивно, Бог вислухав це його прохання. Він не став ні лікарем, ні священником, як колись мріяв. А став видавцем – почав допомагати людям книжками. І результатів цієї допомоги набралось багато. На кільканадцять мільйонів надрукованих примірників.

Святе Письмо не є збірником цікавих розповідей та історій. Це насамперед дзеркало, в якому людина має себе віднайти. У кожній з постатей Біблії можна побачити частинку себе.

Біблія – також заклик до дії й наслідування. Розповідь про Соломона нагадує про відповідальність за наше покликання. Перед кожним з нас Бог ставить питання про особливий дар, який хочемо від Нього отримати. І Він готовий нам його дати. Не треба боятися. Бо в кожному з нас живе молодий Соломон, який готується до своєї ролі у світі.

Моє царство не мусить бути великим. Може, ним стане моя найближча родина, може – вулиця, яку прибираю, може – установа, в якій працюю. І неважливо, 18 мені років чи 60. Важливо те, що дасть мені Бог і що допоможе виконати мою місію, здійснити життєву мету, своє покликання.

ОСОБЛИВЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

«Блаженні ви, як ганьби-ти та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наго-ворювати всяке слово лихе проти Мене. Радійте та ве-селіться, – нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами» (Мт. 5:11-12).

Нагірна проповідь Ісуса Христа і че-рез 20 століть залишається об'єктом досліджень, дискусій і протиріч. Її не всі розуміють і не всі приймають. Ди-вуючись проникливості та глибині вчен-ня Ісуса Христа, сучасна людина насилу погоджується з такими радикальними твердженнями, якими рясніє Його мова. Нашому «просунутому» суспільству іноді складно розуміти Христа. Проголо-шуючи маніфест Царства Божого, Хри-стос водночас різоче глибокий і навиди-вовижу доступний. Він перевершує ан-тичних філософів і сучасних богословів. Безсумнівно, учені мужі давнини й сучас-ності й близько не досягли такого рівня розуміння й викладу істини.

Нас вражає сенс Нагірної проповіді і хвилюють порушені в ній питання. На-приклад, що мав на увазі Христос, гово-рячи про заплаканих, лагідних або мило-стивих? Чи це й є те життя аж надмір, яке обіцяв Ісус Своїм послідовникам?

Зовсім інше життя

Як би ми не ставилися до слів Христа, му-симо визнати: нам дані унікальні «рецепти» для зовсім іншого, ніж у цьому світі, життя.

Блаженство у переслідуваннях немов підсумовує життя тих, хто досяг чогось більшого, ніж миттєвий успіх. Їхнє жит-тя – не вдалий збіг обставин. Спаситель світу говорить про особливий стан тих, хто несправедливо зносить страждання у переслідуваннях за Нього.

На перший погляд, слова Христа не зовсім зрозумілі й навіть суперечать ло-гіці. Як праведний Бог може заохочувати несправедливість? Невже християнино-ві потрібно погоджуватися із незаслуже-ною ганьбою та лихослів'ям на свою адр-есу? А як ставитися до переслідувань, тортур і вбивств людей тільки за те, що вони – християни?

Людина завжди боролася за спра-ведливість. Це «праведне почуття» не дає нам спокою й сьогодні, і ми іноді до-биваємося справедливості за всяку ціну.

Христос же говорить про радість в об-ставинах, коли нас палюжать, женуть і



всіляко лають. Чому таку кричущу неспра-ведливість треба приймати з радістю?

Справжній вплив Церкви

Гріх спотворив внутрішній світ люди-ни, і ця духовна реальність позначаєть-ся на стосунках людей. Праведне жит-тя християнина є викликом усій світській системі. Праведність святих викликає ре-акцію в грішному світі. Це і є справжній вплив Церкви на суспільство.

Несправедливість з боку світу за Ім'я Христа – це благословення для Його учня. Ісус Христос говорив про блаженне жит-тя серед гонінь і переслідувань, тому що кожен відроджений – «не від світу цього». Гоніння – одна з ознак вірності Христу.

«Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас. Коли б ви за світу були, то своє світ лю-бив би. А що ви не зі світу, але Я вас за світу обрав, тому світ вас ненавидить. Пригадайте те слово, яке Я вам ска-зав: «Раб не більший за пана свого». Як Мене переслідували, то й вас пересліду-вати будуть; як слово Моє зберігали, бе-регтимуть і ваше. Але все це робитимуть вам за Ім'я Моє, бо не знають Того, хто послав Мене» (Ів. 15:18-21).

Благочестиве життя не залишиться без уваги з боку світу. Світло освітлює приховане в темряві, і християни абсо-лютно реально заповдіють «незручнос-ті» суспільству. Одні, дивлячись на їхнє життя, «прославляють Отця Небесного», інші – «всіляко облудно наговорюють».

ПРАКТИЧНЕ ХРИСТІАНСТВО

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

(Фил. 3:10). Апостоли завжди були гна-ні, але в гоніннях переживали стан пов-ноцінної радості з Христом.

Заклик апостолів радіти в страждан-нях у всі часи був підтримкою гнаної Цер-кви: «Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробування, немов би чужому випадку для вас. Але через те, що берете ви участь у Христових страж-даннях, то тіштеся, щоб і в з'явленні сла-ви Його раділи ви й звеселялись. Коли ж вас ганьблять за Христове Ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий. Ніхто з вас хай не страждає як душогуб, або злодій, або злочинець, або ворохобник, а коли – як християнин, то нехай не соромиться він, але хай про-славляє Бога за те» (1 Петр. 4:13-16).

Завдання Церкви – благочестиве життя

Страждання за Христа з людської точки зору – несправедливі. Але саме вони ведуть Його учнів до блаженного життя. Проголошення істини Євангелія часто супроводжується стражданнями. У різні часи це виглядало по-різному: в I столітті в Римській імперії – амфітеатри й багаття, у XX столітті в радянській імперії – табори та заслання. Сьогодні в більшо-сті країн світу це виглядає не так драма-тично, але все ж у житті християн зали-шається дієвий євангельський принцип: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12).

Перед Церквою не стоять завдання змінити політичну чи економічну систему в цьому світі – вона впливає на суспіль-ство через благочестиве життя. Служите-лі ранньої Церкви жили саме так: «Ми до цього часу і голодуємо, і прагнемо, і нагі ми, і катовані, і тиняємось, і трудимось, працюючи своїми руками. Коли нас лихословлять, ми благословляємо: як нас пе-реслідують, ми терпимо» (1 Кор. 4:11-12). Вони раділи, незважаючи на те що їхнє життя для багатьох було незрозумілим.

У часи жорстоких переслідувань, ба-гать, хреств і амфітеатрів Церква раді-ла в стражданнях за Христа. Ці страж-дання були знаменням смерті для тих, хто відкидав Євангеліє: «Не лякайтеся ні в чому супротивників; це їм доказ за-гибелі, вам же спасіння. А це від Бога! Бо вчинено вам за Христа добродійство – не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього» (Фил. 1:28-29).

Рання Церква мала безмежну впев-неність у силі Євангелія і не застосову-вала іншої зброї для досягнення людей. Християни молилися і свідчили всупереч

усім обставинам, які були проти них. Вони не переставали говорити про Христа. У результаті гонінь християни були роз-порошені по всій Римській імперії, але скрізь, де б вони не були, вони пропові-дували Євангеліє, незважаючи на погро-зи й переслідування.

Блаженство і постмодернізм

Суспільство XXI сторіччя в цивілізова-них країнах дедалі більше сповідує пост-модерністські принципи терпимості, толе-рантності та поблажливості. У кожного своя правда, і кожен правий по-своєму. Період свободи для християн, здається, забирає справжню суть Христових слів.

Прагматизм ніби нейтралізував по-двиги в Ім'я Христа. Комфорт і толерант-ність стають негласними пріоритетами в християнському середовищі. Сьогод-ні принципівості не в пошані, а віра роз-глядається як система внутрішніх пере-конань – і не більше.

Проте істинне християнство відрізня-ється готовністю говорити істину повсяк-час і за будь-яких обставин. Християн і сьогодні продовжують переслідувати. Проливається кров мучеників за віру в мусульманських країнах. Шлях страж-дальців сьогодні так само важкий, як і перших християн. Істинно віруючих зне-важають, не приймають, виключають із суспільного життя і в цивілізованих захід-них країнах, тому що багатьом здається, що вони стали надто радикальними і не-безпечними для суспільства.

Як це не дивно, але й за часів свобо-ди істинний християнин відчуває зневагу та гоніння за Христа. Не завжди це фі-зичне переслідування, але духовне про-тистояння – очевидне. Тому слова Хри-ста залишаються актуальними і для нас.

«Так гнали і пророків, що були перед вами». Вони були гнані, бо жили по-іншо-му, говорили істину і цим викривали світ: «Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, по печерах та провал-лях земних» (Євр. 11:38).

Протистояння є завжди. Причина оче-видна: Царство Боже – не від світу цьо-го. Конфлікт царств очевидний, і люди, присвячені Христові, завжди будуть ви-кликати реакцію в суспільстві, в якому живуть. Блаженство, про яке говорить Христос у Нагірній проповіді, актуальне і для нас. Біблія не застаріла.

Ісус каже Своїм: «Не бійся того, що маєш страждати... Будь вірний до смер-ті, і Я тобі дам вінця життя» (Об. 2:10).

Валерій Антонюк.

УТІКАТИ ЧИ ГОВОРИТИ?

«Та й сказала їм, говорячи: «Дивіться, – він провадив нас якогось єврея, щоб той забав-лявся нами! Він прийшов був до мене, щоб по-кластись зо мною...» (Бут. 39:13-14).

«Піти звідси», – подумав Йосип. Чи це боягузство – утіка-ти? Інколи так. Але в тій ситуації це було мудре рішення. Кожен віруючий може опинитися в такій ситуації. Можливо, друзі запросили тебе на день народження і почали грати в окультні ігри. Або ти прийшов на вечірку, а там пока-зують порновідео.

Грішник часто намагається залучити до свого гріха інших. Але тобі незручно. Ти не знаєш, що робити. Може, думаєш, що піти звідти – це виглядатиме якесь немудро. І над тобою бу-дуть сміятися.

Одного разу служителя, батька чотирьох дітей, попросили провести церемонію одруження. Усе йшло добре, поки в пев-ний момент родичі молодої не почали грати в дуже брудну гру.

Що йому було робити? Зіпсувати свято? Засмутити моло-де подружжя? Але його принципи і діти були для нього над усе. Тому він голосно і чітко сказав: «Припиніть цю гру, інак-ше я піду звідси».

Минуло багато років, а його діти все ще згадували, як вони пишалися батьківською позицією.

Молімося, щоб Бог допоміг нам втекти, коли треба втекти, і говорити, коли треба говорити. Будьмо святими і чистими за всяких обставин, у будь-якій ситуації.

ОЧЕВИДНИЙ ФАКТ

«Та бажають вони тепер кра-щої (батьківщини), цебто небес-ної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:16).

Будьмо відвертими: християни усе частіше живуть «зараз», «сьогодні», і очікування «кращого» в Церкві Христа перестає бути

необхідністю. Наше життя настільки благопо-лучне, що ми вже не дуже рвемося в те май-бутнє, де Небо. Нам не потрібно на щось наді-ятися – у нас вже зараз усе є!

Незважаючи на такий зсув цінностей, факт залишається фактом: істинний християнин не може задовольнятися цим світом. Якщо Бог здійснив чудо в серці людини, тоді Небо стає її батьківщиною, до якої вона прагне, як птах навесні рветься на північ.

Християнин дійсно має батьківщину. Той

факт, що ми не спрямовуємо до неї всі свої по-риви, свідчить про серйозні духовні проблеми. Бачачи, як хтось дуже зручно влаштувався у цьому світі з усією його системою, є серйозна підстава сумніватися, чи була ця людина вза-галі коли-небудь народжена згори.

Очевидний факт: ідеали християн, для яких Бог має дійсно найважливіше значення, не уз-годжуються з ідеалами цього світу. Христия-ни думають зовсім інакше, ніж їхні невірую-чі сучасники.

ЗЛО КУМИРІВ

Створити собі кумира так легко, що цього можна й не по-мітити. Кумир – це все, перед чим ми схиляємося. Це мо-жуть бути наші діти, робота, люди, таланти, – що завго-дно, чим ми захоплюємося, не віддавши найвищу шану Богові.

Бог – причина нашого існування. Лише Він робить можливим усяке дійство, всякий розум, інтелект, силу, талант і взагалі все.

Актуальність Божої заповіді не твори-ти собі кумирів для нас, як і завжди в історії людства, велика, тому що й сьогодні люди схильні звеличувати творіння замість Творця. Насправді все в нашому житті залежить

тільки від Бога. Тому спрямовувати вектор свого життя на щось інше, крім Бога, дуже небезпечно. Це оз-начає спрямовувати увагу в порож-нечу, бути відірваним від джерела, руйнувати своє життя.

Створення кумирів – безумство і злочин. І наслідок цього – справед-ливий гнів Божий.



ПРИГОДИ КИШЕНЬКОВОЇ БІБЛІЇ

Народився я в 1962 році, у родині віруючих. Навернувся до Бога у 15 років і через півроку вирішив укласти заповіт із Господом. Але бажання було замало, щоб стати членом церкви. Я пройшов програму підготовки до хрещення і почув від керівних братів, що мені рано приймати хрещення, оскільки я не досяг повноліття. За радянських часів існував закон, за яким до повноліття я не те що членом церкви не мав права стати, але й не мав права церкву відвідувати взагалі.

Але слава Богові, завзяття та бажання було аж надмір, і ми з моїм другом Рувимом таки переконали братів хрестити нас. Брати попередили, що похрестять, але до списків членів внесуть лише після того, як нам виповниться 18. Це нас особливо не хвилювало: ми були щасливі, що стаємо членами церкви.

Це сталося 3 вересня 1977 року. А вже наступного дня з нашими пресвітерами проводили бесіду в кабінеті уповноваженого у справах релігії. Слава Богові, все обійшлося, якщо не зважати на штраф.

Почалося бурхливе й щасливе молодіжне життя. Весь вільний від навчання час я присвячував служінню Богові. Часті поїздки молоді по селах, селищах і містах Молдови та України; співанки, служіння в хорі, розбір Слова Божого — усе це дало гарний заряд до подальшого служіння. Я почав проповідувати, і мені дедалі більше хотілося розповідати людям про велику Божу любов.

Для того щоб проповідувати, потрібно було мати Біблію. А далеко не у всіх вдома була Біблія, а якщо й була, то одна на сім'ю. Біблії в той час друкувалися тільки за кордоном і таємними стежками доставлялися в СРСР. У нас в родині була Біблія — стара, потерта, з пожовклими сторінками, російською та німецькою мовами. Брати її на розбір Слова чи в поїздки було незручно. І я вирішив, що обов'язково роздобуду нову кишенькову Біблію.

План розробив доволі сміливий. Я знав, що Бібліями розпоряджаються старші брати. І вирішив звернутися безпосередньо до старшого пресвітера у столиці. Це було зухвалим рішенням, оскільки старший пресвітер приїжджав до нас завжди в супроводі служителів. Крім того, його постійно оточували наші брати, куди вже мені, 16-річному хлопчині.

І ось в один із його приїздів я набрався сміливості, підійшов до нього і сказав: «Я хочу мати власну Біблію!». У наших братів від мого нахабства мову відбрало. Старший пресвітер по-батьківськи поклав мені руку на плече й запитав: «А навіщо вона тобі?». Я відповів: «Я хочу стати проповідником, і мені ніяк не можна без власної Біблії». — «Ну, коли дуже хочеш, то матимеш», — сказав він, — тільки трішки пізніше». Я засмутився, розуміючи це як ввічливу відмову.

Отож Біблія з російським та німецьким текстами



продовжувала бути моїм помічником. Якось під час співанки мене викликають і кажуть, щоб я зайшов до кабінету пресвітера. Дивуючись, за які провини мене викликають, я тремтячою рукою постукав у двері і зайшов.

Наш пресвітер сидів за столом. Подивившись на мене поверх окулярів, він висунув верхню шухляду столу й дістав кишенькову Біблію. У мене дух перехопило. Я втратив здатність мислити, але десь у глибині душі з'явилася думка: «Це вона! Моя Біблія!». І справді, це була вона. Старший пресвітер передав її для мене.

Я не вірив ні власним вухам, ні власним очам, а повірив лише рукам, коли взяв її. Взяв і, подякувавши, вискочив із кабінету, боячись, щоб пресвітер не передумав.

З цього моменту Біблія була постійно зі мною: у школі, вдома, на співанці, під час відвідувань. Я не розлучався з нею. Читав, читав і читав.

Коли мене призвали на службу в армію, довелося розлучитися. Служачи в полку цивільної оборони, я не приховував своєї віри. Командир полку на загальній побудові наказів мені вийти й стати перед строем, потім підійшов і сказав: «Перший раз у житті бачу живого баптиста. Дай-но я тебе помацаю», — і, взявши мене за руку вище ліктя, щосили ущипнув.

Злий він був, тому Бог привів іншого, який усі два роки моєї служби був для мене, як рідний батько. Моя віра в Бога його зовсім не бентежила.

Я не скаржився на службу, але, не витримуючи без Біблії, попросив маму, щоб вона надіслала її мені. Мама, передчуваючи біду, не погоджувалась. Вона писала, що її заберуть, у мене будуть неприємності. Але я пообіцяв, що буду надійно її зберігати, ніхто не побачить.

Як я радів, побачивши свій скарб! Моя незмінна супутниця знову зі мною! Я не боявся за збереження Біблії, оскільки знайшов місце для її зберігання.

На столі радіовузла стояв великий військовий радіоприймач. Ніхто не здогадувався, що в години відпочинку, рано вранці і пізно вночі, з нього долинали не лише голоси дикторів «Маяка» та інших радянських радіостанцій, а й голоси знаменитих проповідників: Ярла Пейсті, Віктора Гамма, Біллі Грема, Олексія Леоновича, Якова Шаленка. І я слухав радіопередачі найвищої якості, без перешкод, на здристі багатьом братам, які намагалися почути те саме кризь свист «глушилок». Потужний військовий радіоприймач працював на славу.

І цей радіоприймач зіграв підступну роль у долі моєї Біблії. Він був влаштований так, що працював від зовнішнього і від внутрішнього джерел живлення. Від мережі на 220 вольт і від акумулятора усередині самого радіоприймача в окремому відсіку. Цей відсік чомусь був порожній. Акумулятора там не було. Хто й коли звідти його вийняв, не знаю, але місце для зберігання Біблії було дуже вдале. Загорнувши Біблію в целофановий пакет, я сховав її саме там.

Так тривало приблизно півроку. Незадовго до основних подій у нас змінилися начальство політвідділу, новим командиром став полковник Зотов, запеклий атеїст і комуніст. Дізнавшись, що я віруючий, він заявив, що з армії я піду комсомольцем. «Я з тебе зроблю людину», — говорив він.

І ось одного разу наш полк виїхав по тривозі в район навчань. Я, як відповідальний за політвідділ, розгорнув у полі намет із політагітацією, завів бензоелектрогенератор, подав електрику, увімкнув радіо й стою, чекаючи, коли прийде перевірка. А ось і вона. Всі офіцери на чолі з командиром полку обходять служби й дивляться, хто як поставив свою апаратуру, намет... Заходять у намет, що імітує клуб. Усе на місці: плакати, портрети членів політбюро, радіоприймач, над місцем дислокації лине приємна музика. Раптом полковник Зотов підходить до радіоприймача, відсуває його і відвертає гвинти, що

кріплять кришку акумуляторного відсіку. Я побачив це й мало не знепритомнів.

Відкривши кришку, він дістав мою Біблію! Запла мертва тиша. «Це ваше?» — запитав він мене. «Так точно!» — відповів я. «Після навчань до мене в кабінет!» — різко викрикнув він.

Біблію я більше не побачив, і біль втрати довгі роки непокоїв мене. Але до кінця служби мені доводилося часто й довго, іноді вночі, відстоювати свою віру й свідчити про Христа. Полковник Зотов, який відібрав у мене Біблію, ретельно її читав і вишукував будь-які факти, які можна було б трактувати як протиріччя. І мені доводилося терпляче йому все пояснювати.

І ось моя служба добігла кінця. Підписуючи обідній лист, полковник раптом обняв мене, як сина, і заплакав. Я був збентежений, нічого не розумів...

Повернувся додому й знову занурився в цікаве й плідне життя молоді та праці на ниві Божій. Одружився, переїхав жити до Росії, але час від часу згадував про свою Біблію, про полковника, про його сльози і думав, як склалася його доля...

Минуло 30 років. Через інтернет я знайшов багатьох товаришів по службі, офіцерів, у всіх питаю, чи не знають вони, де наш колишній замполіт. Але ніхто про нього нічого не знав.

Та одного разу я побачив на своїй сторінці в соціальній мережі коротенького листа від полковника Зотова. Він випадково побачив моє ім'я в списку друзів у когось із офіцерів-однополчан і одразу ж вирішив зі мною зв'язатися. Запитував, як я живу, як здоров'я, пропонував свою дружбу в мережі. Радості моєї не було меж! Я відразу ж відписав, попросив дати свій телефон.

У наступному повідомленні був номер телефону, який я з трепетом набрав і почув те, до чого абсолютно не був готовий: «Братуку рідний, Сергіюку, вітаю тебе любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Який я вдячний тобі та Господу за те, що 30 років тому зустрівся з тобою! За те, що взяв у руки ту Святу Книгу, яка була, я знаю, дуже дорога тобі. Десять років після того, як ти демобілізувався, вона не давала мені спокою, і нарешті я увірвав і приєднав Господа Ісуса Христа як особистого Спасителя. І моя дружина, і моя дочка, уся моя сім'я отримала спасіння завдяки твоєї Біблії, яку колись я відібрав у тебе! Вже довгі роки я не випускаю її з рук. Вона скрізь зі мною, у всіх поїздках, на всіх богослужіннях. Мені часто доводилося проповідувати й свідчити перед безліччю людей, тримаючи твою Біблію в руках. Я розповідав про те, як я, закоренілий атеїст і комуніст, зустрів в армії солдата, нічим не примітного, звичайного, але він був християнином. І як відібрав у нього Книгу, випадково натрапивши на неї в акумуляторному відсіку радіоприймача...»

Сльози текли по моїх щоках. Господь таким чудесним шляхом привів до Себе людину й поставив на істинний шлях. Відтоді ми часто спілкуємося, а одного разу я отримав від нього пакунок. І ось я тримаю в руках свою Біблію, яку не бачив 30 років і яка пройшла такий довгий і цікавий шлях. Слава за все Богові!

Сергій Гажула.

ВІЗЬМІТЬ ЙОГО ЯРМО

Один із текстів Слова Божого, який часто кладуть в основу проповіді про навернення до Бога, звучить так: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28). Як колись, так і сьогодні цими словами Бог звертається до усіх знеможених та знесиленних із закликом прийти до Нього та отримати полегшення в житті, відчутти душевний мир та спокій.

Нерідко на цьому стосунки людини з Богом зупиняються, а з часом згасають, а то й втрачаються. Вони не мають продовження тому, що ігноруються наступні слова: «Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:29-30).

Скинути з себе ношу гріха і підпорядкувати своє життя Богові в ім'я служіння Йому і людям — ось що означає навчитися від Ісуса, Який «упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної» (Фил. 2:8).

Ярмо споконвіку було засобом служіння. Його одягали переважно на шию волів як тяглової робочої сили. Слово «ярмо» викликає асоціацію з гнітом, рабством,

поневоленням, насиллям. Ісус Христос не змушує, а пропонує взяти на себе Його ярмо, яке не має нічого спільного із гнітом чи насиллям. Він хоче, щоб ми стали Його співпрацівниками, співчасниками втілення волі Божої на землі. Служіння Йому — не нав'язлива ідея-тягар, а праця із внутрішнім задоволенням та перспективою винагороди.

Бути в ярмі — це бути залежним,

підпорядкованим, перебувати в певних рамках відповідної поведінки. І Бог чекає від нас бажання бути перед Ним такими. Він застерігає: «Не будьте, як кінь, як той мул нерозумний, що їх треба приборкувати оздобою їхньою — вуздечкою і вуздечкою, як до тебе вони не зближаються» (Пс. 31:9).

Ще донедавна в степах Мексики та Монголії можна було зустріти табуни диких коней, яких потрібно спершу зловити та приборкати, згодом — об'їздити, звичайні до людини. Вудило та вуздечка завжди були засобами керування та впокорення. Бог не зацікавлений в тому, щоб нас загнуждувати, Він очікує добровільного впокорення перед Ним як Паном і Господом.

У книзі Вихід описаний один з повчальних моментів. Коли Мойсей зустрічався з Богом на Синайській горі і загаївся, народ жахався в Аарона зробити йому богів. Було вилите теля.

Бог не міг спокійно спостерігати за цією картиною і промовив до Мойсея: «Іди, зійди, бо зіпсувся народ твій, якого ти вивів з єгипетського краю. Зійшли

вони скоро з дороги, що наказав був Я їм, — зробили собі лите теля, і поклонились йому, і склали йому жертви, та й сказали: Оце твої боги, Ізраїлю, що вивели тебе з єгипетського краю!» (Вих. 32:7-8).

«І побачив Мойсей народ, що незагнужданий він, бо Аарон розгнуждав його на ганьбу поміж їхніми ворогами. І став Мойсей у брамі табору й сказав: «Хто за Господа — до мене!». І зібравися до нього всі Левіїні сини» (Вих. 32:25).

Перше, що необхідно було зробити, аби привести народ до тям, — скликати їх. Мойсей став у брамі табору й сказав: «Хто за Господа — до мене!» (Вих. 32:26).

І продовжив: «Так сказав Господь, Бог Ізраїлів: Припашіть кожен меч свого на стегно своє, прийдіть, і верніться від брами до брами в таборі — і повбивайте кожен брата свого, і кожен приятеля свого, і кожен ближнього свого. І зробили Левіїні сини за словом Мойсеевим. І впало з народу того дня близько трьох тисяч чоловіка» (Вих. 32:27-28). Такою була ціна непокорі.

Апостол Яків зазначає: «Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло» (Як. 3:2). Виявляється, можливість приборкати тіло поставлена в пряму залежність від уміння справитися зі своїми бажаннями, почуттями, намірами та інтересами.

Годі загнуждати тіло, коли існують внутрішні протиріччя та неузгодженості.

Для повного розуміння цієї істини автор листа порівнює язик з вуздечкою і стерном: «От і коням вкладаєм уздечки до рота, щоб корилися нам, і ми всім їхнім тілом керуємо. От і кораблі, хоч які величезні та гнані вітрами жорстокими, проте найменшим стерном скеровуються, куди хоче стерничий» (Як. 3:3-4).

І продовжує думку: «Всяка природа звірів, пташок, гадів, морських потвор приборкується природою людською, та не може ніхто із людей язика вгамувати...» (Як. 3:7).

Бог колись повелів людині: «... пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!» (Бт. 1:28). У природі людини, створеної за образом і подобою Бога, не існувало внутрішніх конфліктів. Але внаслідок непокорі Богові вона втратила силу керувати своїми емоціями та словами. Гармонія між думками, рішеннями, словами та вчинками досягається в процесі взаємодії з Богом, Який завжди і все приводить у відповідний порядок. «Без відкриття згори народ незагнужданий, коли ж стереже він Закона — блаженний» (Пр. 29:18).

І. К.

НАЙБІЛЬШИЙ СКАРБ

Гроші, достаток дають змогу людині влаштувати непогане життя, зрозуміти його зручним та комфортним. Проте вони мають силу працювати не тільки для людини, але й проти неї.

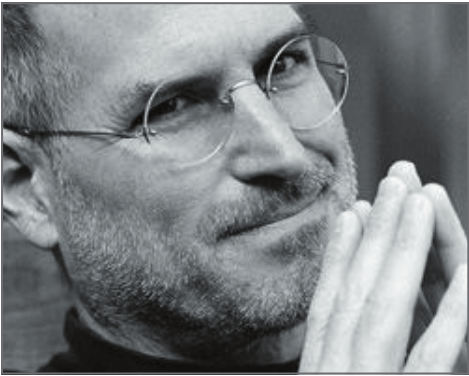
У Слові Божому читаємо: «... багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначеним, щоб я не переситився та й не відрікся і не сказав: «Хто Господь?»» (Пр. 30:8-9). І стає зрозуміло, що багатство досить зрадливе та підступне. Соломон як ніхто розумів владу грошей над людиною і усвідомлював великий ризик при їх надмірній забути про Того, завдяки Кому вони приходять.

«Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя впасти до твоїх рук?» (Мр. 10:17), — одного разу запитав Ісуса Христа багатий молодий чоловік. За його ж словами, він знав і виконував заповіді Господні. Але ось що зробило в його житті багатство: «Ісус же поглянув на нього з любов'ю і промовив йому: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай — і матимеш скарб ти на небі! Потому приходи та й іди вслід за Мною, узявши хреста». А він засмутився тим словом, і пішов, зажурившись, бо великі маєтки він мав!» (Мр. 10:21-23). Багатство стало тим каменем спотикання, який не дозволив юнакові виконати волю

Господню. Матеріальні цінності заволоділи його серцем. «І поглянув довкола Ісус та й сказав Своїм учням: «Як тяжко тим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!». І учні жажнулися від слів Його. А Ісус знов у відповідь каже до них: «Мої діти, як тяжко тим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже!» (Мр. 10:24).

Спостерігаючи за людьми, важко не помітити, як вони змінюються, коли багатіють. Стають егоїстичними, готовими на компроміс з неправдою. Дружні чи товариські відносини вже не мають ніякої ваги. З хорошого християнина залишається формаліст з виглядом благочестя. Про таких апостол Павло писав Тимофіїві: «Бо корень усього лихого — то грошолобство, якому віддавшись, де-хто відбилися від віри...» (1 Тим. 6:10). Ще він казав, що люди зіпсутого розуму й позбавлені правди «думають, ніби благочестя — то зиск. Цурайся таких!» Великий же зиск — то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маємо поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того. А ті, хто хоче багатіти, упадають в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загладу й загибель» (1 Тим. 6:5-9).

Спокуса багатіти настільки сильна, що людей, які залишаються самі собою перед блиском золота і срібла,



вважають особливими, якимись феноменальними.

Сповідь Стіва Джобса (1955 – 2011), одного з найвизначніших і найбагатших людей світу, засновника мегакорпорації «Apple», змушує задуматися над справжніми цінностями життя. Будучи культовою особистістю, мільярдером, відомим технологічними винаходами, він зумів залишатися простою і, як стверджують окремі видання, навіть дещо аскетичною людиною. Гроші не стали для нього самоціллю, через те його останні слова вражають своєю щирістю та відвертістю.

Кілька років чоловік боровся з невиліковною хворобою, і коли життя добігло кінця, він сказав: «Мені вдалося досягти вершини успіху у світі бізнесу. Багато хто вважає, що моє життя — це уособлення успіху. Але зізнаюся, крім роботи, у мене було не так багато радощів. І взагалі, багатство — це лише

факт життя, до якого я просто звик.

Тепер я лежу на лікарняному ліжку і згадую все своє життя. Багатство та визнання, якими я так пивав, втратили своє значення перед лицем близької смерті. Коли в темряві я дивлюся на зелене світло, що йде від апарату життєзабезпечення, і чую характерний механічний звук, я відчуваю наближення смерті і дихання Бога. Тепер саме час подумати про зовсім інші питання, не пов'язані з багатством...

У житті є важливіші речі. Можливо, для когось це відносини, для інших — мистецтво чи дитячі мрії... Постійна гонитва за наживою перетворює людину на маріонетку. Це сталося і зі мною. Багатство, яке я нажив, я не можу взяти з собою. Усе, що я віднесу з собою, — це лише спогади, пов'язані з любов'ю. Ось справжнє багатство.

Маючи гроші, ви можете найняти купу людей, які будуть возити вас, робити щось удома чи на роботі. Але ніхто не візьме ваші хвороби на себе. Матеріальні речі, які ми випускаємо, можна знайти, заробити, відшукати. Але є річ, яку ніколи не знайдеш, якщо ти її втратив. Це — життя. Неважливо, скільки вам зараз років і чого ви досягли. У всіх настане день, коли завіса опуститься... Ваш скарб — це любов до сім'ї, коханої людини, близьких, друзів... Бережіть себе. Піклуйтеся про інших».

Дійсно, настане час, коли «земля та діла, що на ній, погорять» (2 Петр. 3:10). Але, як писав апостол Павло, «ніколи любов не перестав!» (1 Кор. 13:8). Тому найбільша цінність для людини — любов, любов до Бога і до людей.

Ігор Крошук.

ЧУДО В ЗАХІДНІЙ АФРИЦІ

Християнка Ебель зазнавала жорстокого насилля з боку свого чоловіка, затятого мусульманина, але не переставала ходити до церкви.

Якось в її церкві проводилася тижнева конференція, і Ебель дуже хотіла взяти в ній участь. Як і багато інших жінок у цих краях у Західній Африці, Ебель не вміла ні писати, ні читати, і такі заходи були єдиною можливістю вивчати Біблію. Її чоловік розлютився: «Цілий тиждень? А хто варити буде? А прибирати? Вернися до ісламу і забудь про свою церкву!». І він побив її.

Проте Ебель пішла на конференцію. Чоловік замкнув двері будинку, що було нечувано в їхній культурі, і сказав сусідам, що його дружина більше не повернеться додому. Демонстративно викинувши ключ у річку, що протікала поблизу їхнього дому, він пішов геть.

Для Ебель це був найпрекрасніший тиждень в житті. Щаслива і радісна, повертаючись додому, вона зайшла на ринок. Їй хотілося приготувати чоловікові особливо смачний обід і зустріти його, коли він повернеться з мечеті після молитви.

Жінка розгубилася, коли знайшла двері замкненими. Адже їй потрібно готувати обід... А потім попросила в сусідки каструлю і взялася чистити рибу на подвір'ї перед домом. Коли вона розрізала живіт риби, звідти випав ключ. Ебель була спантеличена — ключ виглядав як ключ від їхнього дому. Вона спробувала відчинити двері — і їй це вдалося! Відчинивши двері, жінка швидко прибрала в домі, зварила обід — до приходу чоловіка все було готове!

Повернувшись із мечеті, чоловік побачив відчинені двері будинку. Подумавши, що сусіди допомогли дружині зламати замок, він закипів від злості. Але замок був цілий і неушкоджений. Дружина розповіла йому незвичайну історію про ключ у животі риби.

Нічого не відповівши, чоловік поповів. Він мовчав до суботнього вечора. А потім несподівано запитав у дружини, чи можна йому піти з нею в неділю до церкви. Після богослужіння він поговорив із пастором. Розповівши незвичайну історію про ключ, він сказав: «Я хочу служити Богові християн. Цей Бог має владу робити те, що ніхто інший не здатний зробити!».

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ НАЛЕЖИТЬ ТАКИМ

Було це в 90-ті роки минулого століття. Я молодий і «зелений» пастор у нашій юній церкві. Ми радісно проповідували Євангеліє в містах і селах, і в наші молоді громади вливалася свіжа кров: приходили люди нові, цікаві, освічені, які шукають сенс і мету в житті. Їхні очі горіли вірою, вони жадібно ковтали Слово Боже і змінювалися під дією благодаті Христа.



Наша дружна громада зростала на очах. Ті, що увірували, просто палали першою любов'ю, температура віри зашкалювала! А на дворі була розруха — колапс СРСР. Економічна криза, війни на околицях колишньої імперії, сірість і вбогість, кримінал і колишній партгоспактив процвітали. Так ми й жили — любили, вірили, служили...

Добре пам'ятаю молоді сім'ї викладачів міської школи. Вони завжди відвідували зібрання громади. Інтелігентні люди — розумні, виховані, освічені. Одного разу голова сім'ї Володимир прийшов до нас посеред тижня, обережно тримаючи в руках спортивну сумку. Його обличчя було бліде, як місяць у негоді, в очах — страшний біль.

Розуміючи, що трапилася біда, ми запросили Володимира в кабінет пастора.. Увійшовши, він повільно поставив сумку на стіл і обережно розстебнув блискавку. В середині була коробка з-під взуття. Він відкрив її, а в ній — мертве немовля. Личко малює було біле, так мило, як ангельське і, здавалося, світилося зсередини, мов дорогоцінна порцеляна. Довгоочікувана дитина, їхнє світло і надія, любов і радість життя, народилася і відразу померла. У мій приголомшений мозок увірвався дикий крик Володимира:

— Господи! Чому? Пасторе, що мені з цим робити?

Що я міг сказати вбитому горем батькові? Я сидів і плакав разом із ним. А потім, зібравшись із духом і подумки звернувшись до Всевишнього, тихо сказав слово Писання, спроможне втішити у всіх скорботах.

— Дорогий брате, я плачу з вами і глибоко співчуваю вам. Але я вірю всім серцем, що діти, які померли в дитинстві, знаходять рай. Адже Він Сам сказав: «Царство Небесне належить таким». Вірте, вашому немовляті там добре. «Найщасливіші вмирають рано». І ми зустрінемося з ними там, у небесах, тільки міцно віруйте, тримайтеся Господа. Стогони батька поступово стихли, і він скорботно поїхав на цвинтар, щоб поховати крихітне тільце сина.

Ангельське личко померлого немовляти періодично спливає в моїй пам'яті. Я знаю, що впізнаю його в небесах.

П. М.

УВАГА: ЗМІНА РЕКВІЗИТІВ
P/P UA 593366770000026001052535352

№ 1 (184)

Виходить щомісяця

січень 2020 р.

Адреса редакції:

**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

P/P UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726